



NAGY GÁSPÁR

## Régi napfolt

Egy idő óta folyton csak ábrándozik, és ha teheti, mindig a függöny mögött áll. Figyeli az ablak alatt elsuhanó árnyakat, melyek különleges imbolygásban vetítődnek a szemközti templom falára. De a túsarkak kopogása érdeklí igazán. Nem látja, csak sejti a hozzájuk tartozó lábakat. Egyszer valaki jól hallhatóan azt mondta a nyáresti korzózó sokadalmat a sarokról fixírozó társaságból – meglehet, Buzek úr, a város híres fotográfusa volt az illető – „Nézzék csak, kérem, itt vannak a legszebb, legformásabb lábak, amelyekért egy férfiember elkutyagol a világ végére is!”

A város mélyéről jönnek a szombatesti párok, szépen összeborulva. Itt a gesztenyefák lombjai alatt suhannak el, mint karneváli víg hajók. a velencei csatornákon.

Így gondolja, és csak áll remegve a függöny mögött. Izgul, hogy I. néni be ne nyisson (*Sors ne nyiss nekem ajtót...* csavarja meg kínjában az idén tanult memoritert... Ha ezt hallaná most Efrém tanár úr...! Hát rágondolni is szörnyű!), mert akkor megszidja, mért nincs még a másik, udvarra néző szobában, abban a rövid fehér ágyban. A „lányos ágyban”, így nevezik, melynek illata olyan felkavaró, mintha valami kétes hírű szállodában szerezte volna meg az izgatóan buja parfümök között az elsőséget. Női kölcsönhálóingben tekereg az ágyon. A spaletta csak félig behajtvva, jelzi, hogy meleg van. Az udvaron még matat valaki a csap körül. Talán az utolsó vödör vizet engedi D. néni, hogy lötytyintsen a fal mellett kókadozó petúniákra. Aztán ajtó csapódik, és a bejárati kapu is megdöndül, s határozott férfileptek indulnak valahová az éjszaka titokzatos méhébe: innen a Deák-térről lefelé a Fasor irányába.

Így van ez rendszerint nyáron, amikor itt forgolódik az ágyon s képzeleg, ábrándozik, mert az alvás aligha megy. Kiről is álmodjon, kérdezzeti a falaktól, az ovális tükrű fehér szekrénytől, a csillár képzelt helyétől, amelyben takarékoságból csak egyetlen villanykörte vakoskodik. Ha merne, most kisonna az udvari vécére. De ez butaság, hiszen biztos, hogy valaki meglátná a nevetséges kölcsönhálóingben s holnap mindenki csúfolná. Pláne, ha D. néni kedvenc unokájába botlana, aki tegnapelőtt érkezett Pécsről.

Igen, most rá fog gondolni. Aztán holnap, de holnapután biztos eléje áll, s azt mondja neki, hogy... Hát nem lesz könnyű így, csaknem kopaszra csúfított fejjel sétát ajánlani a rátarti, kissé molett, de határozottan szép arcú lánynak, aki ráadásul vad is, mint egy igazi macska. Tavalý, amikor nem volt így

lekopaszítva, akkor is megkarmolta, s valami csúfolódó szöveggel háritotta el ügyetlen közeledését. Aztán még moziban is voltak, kéz a kézben. Fagyizás is volt, kispad, megfelelő koreográfia szerint, ahol ügyetlenül csókolózni próbált, de M. kinevette. Ez a megalázó nevetés aztán egész iskolaévben ott visszhangzott a fülében. Sokszor azon vette magát észre, hogy nem a szigorú tanár úr hangját hallja, amikor egy fizikapéllda megoldásához invitálja a tábla elé, hanem a nyári lánykacagást, mely az ő kárára történik. Gondolta is némi daccal: az idén majd minden másképp lesz...

De hogyan...? Ez itt kérdés. Fölkattintotta a kispárna mögé gondosan elrejtett zseblámpát, s a nyári takarónak használt lepedővel gondosan leborította. Nehogy kiszökjön a fény az utcai szoba felé, ahová amúgy, minden sötétítés ellenére a Felsőtemplomot erősen megvilágító lámpák sárgás csóváikat szépen behintették. S így I. néni a fénynek társbérelője lett éjszakára is. De már kis horkantásaiból ítélve jól és békésen aluszkált, s nyilván a reggeli piaci árakkal álmodott. Mit, mennyiért? Mit és hol olcsóbban? És melyik nagyszájú kofánál vásároljon? Meg hát mi is legyen a holnapi ebéd, hisz ez a szedtevedte kölök megint a strandra készül.

A zseblámpa fénye *Szindbád ifjúságát* reflektorozta hajnalig. Ott járt a Felföldön, Podolinban s a nyírségi úrfiféle diákkal hallgatta a Poprád víg csörgését, amint a boldog randevúkat kotyogja ki a híd alatt. Aztán, átdobogott a karcsú hídon és természetesen a szép kalapos patikusnéba ütközött, kinek hullámzó keble csaknem kibuggyant a kegyetlenül elszorított derék fűzős abroncszatának ormain. Mint gejzír és láva, kiáltott föl, s aztán a kispárnába fúrta arcát, nehogy kihallatsszon a váratlan éjszakai kommentár. Pedig szűzies, csakugyan Vezúv-mellű internátusi lányok, fiatal vagy pirulós állomásfőnöknéjelöltek voltak még az első bálokon, csak amíg Szindbád hanyagolta őket, bizony fonnyadtak, aszalódtak egy kicsit... (mert ki tudja merre utazgatott a hajós halaszthatatlanul fontos ügyekben, az országos unalom közepén, amikor a nemzet a nagy csaták után nyugtatta vérért, és persze jócskán vegyült is a mohóbb jövevényekkel, akiknek tetszett, hogy a *romlás virágait* szálanként szakíthatják le szomorú tekintetű amazonok képiben.) Olvasta és közben látta, sőt hallotta is ezeknek a kissé már korosodó, de annál inkább a szerelem vad ízeit minden porcikájukban átélő hölgyeknek hajnalig tartó lázas sóhajtozásait. Legkivált azután, hogy a hánykódó tengerekről hosszú évek után megtért hajós megkoccintotta ablakjukat, de még annak előtte egy nagyon is emlékidéző, mondhatni beszédes virágokból összeállított szalagos csokrétát küldött előre a hajdani Török Szultánból. (Amit most legtöbbször Centrálnak csúfolnak.) Azután jött az őrült öltözködés, a divat korabeli tombolása, a hús földísztése az illő fogadásra. Nincs az a film, ha mégis van, akkor nagyon elvétve, amely a könyv bennünk pergő moziját helyettesíthetné! Itt megint csaknem vissza

kellett gyömöszölnie az önkéntelen kiáltást. Ebben a bölcsességben érkezett el a reggel hamar derengő partjaihoz.

Istenem, hogy milyen örülten fáradt lesz! Kipirosult szemmel, kóvályogva akar majd hódítani...? De aztán szerencséjére reggelre megjött a a fölmentő sereg: zengett az ég, és dőlt az áldás a városra.

A nagyon várt eső továbbra is csak a nagy hajóssal, Szindbád úrral zárta egybe. A késői ebédig végére is járt a szép bőrkötésű Krúdy-sorozat ama híres példányának, mely P. sógor gavalléros iparegyletbéli buzgalmából régtől ott mutatkozott az üveges tékában. Talán kissé poros állaga is fölkinálta magát az olvasásra. Szóval csak éppen reá várt, hogy ismereteket szerezzen belőle a női lelkek bonyolult szerkezetéhez. Zárát nem mondanék, gondolta, mert abba beletörhet a kulcs. S akkor mi van? Akkor bizony nagy baj van. Inkább P. sógor városszerzte híres világ-márkájú zsebóráját hasonlítaná e lelket szabályozó műszerhez. Mint afféle kényes szerkezetet, amely állandó kitűnő bánásmódot követel a szerencsés vagy szerencsétlen birtokostól, aki ott csetlik-botlik a szebbik nem körül. A kollokvium eztán következik a tanultakból. Ha kisüt a nap és fölszárad a Sétatér (mondják ezt sokan Sétakertnek is) szívekkel telepített padjain a víz.

A szívekben nevek, s nevek a szíveken kívül is, ahogy Amor nevű vitéz, mint valami céltáblát körbelődözte őket. Csak a női nevek lennének érdekesek, akik voltak. Ilyen nevű lányokat gyűjt majd, gondolta, mint az ifjú Báthory Gábor fejedelmi nagy futásában, amíg rövid életében kitárta sebes vérének kapuit. Hát legyen, futott a vére után! Mondhatnánk ezt durvábban is, de nem mondjuk, kedveseim, mert tekintettel, avagy tekintet nélkül a szép nevek be vannak jegyezve ama „főkönyvbe”, valahogy ilyesformán: Annák, Márták, Máriák, Évák, Ágnesek, Erzsébetek, Violák, Liák, Juditok, Ilonák, Dórák, Bettyk, Gizellák, Verák, Györgyik, Zsuzsannák, Klárák, Angélák, Irmák, Franciskák, Gabriellák, Irének, Arankák, Katalinok, Margitok, Maricák, Cecíliák, Magdolnák, Sarolták, Hajnalkák, Ibolyák, Virágok, Editek, Nórák, Eszterek, Olgák, Piroskák és... (Piroska volt a legelső név, amely megbabonázta, s akinek valóságos lényétől a legjobban tiltották, hisz jószerivel gyermek volt még... ezért is érthetetlen az egész história.)

Szindbádi ezeregyéjszakás hercegnek, valamint török pasának képzelte magát egyszemélyben, aki szert tehet előjogainál fogva mindama gyönyörűségre, melyet a bevésett nevek testi valójukban az élet nagy gyümölcskosarából szerencsésen előgurulva jelentenek... Jaj, dehogyis gurulva, hisz mind kivételes alakú nőszemély, és csakis kopogós túsarokban vagy könnyű szandálkában járul elé, mondván: tégy velünk szépet és jót, nagyúr az *kévánságod* kiművelt fortélyai szerint. ... Erre aztán most mit feleljen? Lapoz a „főkönyvben”.

Hümmög... lesimítja majd a padról a az esőcseppeket, mert hisz lehetnek azok könnyek, könnyörgő könnyek, ha mégse történtek volna kedvezően a dolgok... Bizony ám, angyalkáim!

Bószén fésülte a gyűlölt csikófrizurát s átkozta magában B. urat, aki így elcsúfítja (rendszeresen) a nyári szünidő kezdetén. Ekkora hendikeppel még egy Gerard Philippe sem indulhatna M. előtt, aki bizonyára megint azzal kezdi az incselkedést, hogy végigsimíthatja kis kezével az ő holdvilágos tarkóját. Csúfondáros ajkbiggyesztéssel végzi a műveletet, s közben pedig, mintha a nullás gép zümmögését utánozná... Ekkor nevetni kéne, de ő sírni szeretne, és átkozni B. fodrászüzletét, ahol a gyalázat megesett vele. Igaz, most nem teljesen kopasz, ezt valahogy sikerült kivívnia. Otthon az a szent meggyőződés, hogy csak így lesz felnőtten korában dús, erős haja. A fene tudja, a nagybátyjának most szép tar koponyája van, s a sokszor megbámult katonaisgázolványában pedig még, göndör dús hajjal feszített. De aztán a katonasipka alatt bizony rendesen eltűnt. Amikor megjött az amerikai fogságból, ahogy mondják a családi legendáriumban, még volt valami semmi haja kétoldalt, de mivel szégyellte ezt is, mindig sapkát tett a fejére. Így aztán valóban kopasz lett. Nos, persze momentán tökmindegy, hogy ő majd milyen sérót visel harminc év múlva... Addig úgylátja a hajszaporító kencéket, vagy esetleg napi egy tablettából kinő a haj, ahogy ezt Papp bácsi, a hölgyfodrász – itt a szomszédban – szokta kajánul az alkalmi férfi-kuncaftok szemébe mondani, s aztán inkább vigasztalásul a legújabb, pikáns viccel szórakoztatja őket. Azok meg röhögnek és szinte örülnek is, hogy nincs hajuk, kivált így nyáron a döglesztő kánikulában, amikor az ember csak a vízben tartaná a kopasz fejét.

Hát igen, még divatos is lehet, csak éppen nem M. előtt, aki a hosszú hajú fiúkra bukik. Már tavaly is, a legelső randin elregélte, hogy náluk, Pécsen két srácot vágta ki a suliból, mert hosszú volt a hajuk, igaz cigiztek is, meg a pincérekkel piáltak a Nádor legbelső termeiben, de a haj volt a döntő momentum... és pontum. S ezért is jófejek. Most már a város legmenőbb zenekarában játszanak a híres Kaponyáékkal, mert hát a haj oda volt a belépő. A gimiből meg a kilépő, és büszkén vigyorgott, ahogy kishajtozta a szellemesnek hitt fordulatot. (Akkor mintha azt gondolta volna, hogy azért kicsit paciméretű fogai vannak ennek az M.-nek!) De megérte, mondja tovább M.

Csak bámulja a lányt. Mintha kisebbek lennének most a fogai. Váznak azok is... A nyulak is állandóan rágnak. Biztos sok édességet zabál, akkor meg romlani fognak. Majd felhomályosítja erről is... Szívából utálta a fogorvosokat. Például Kázmér doktor úr két pofont szokott adni fájdalomcsillapító gyanánt, ha az a rosszcsonn gyerek izgett-mozgott vagy nyöszörögni merészelt. A tejfogait is többnyire Kázmér doktor huzigálta ki. Kemény ember volt. Szigorú nézésű. Ha bement hozzá a gyerek-ember azonnal kiállt a fájás a fogából, de akkor már



nem volt egerút, semmiféle kifogás. Rendszerint megkérdezte, hogy hány egyse van matekból s ki a legszigorúbb tanár az iskolában, s aztán látva a remegést azonnal, minden különösebb kecmec nélkül lekevert egy taslit a gyerekeknek. Ha meg valamit próbált visszaszólani, akkor a másik oldalra is kapott egy flemmet s máris a jéghideg, ormótlan fogót tette arra a parányi tejfogra, s már kint is volt. Igaz, néha átsuhant valami halvány mosoly a doktor úr arcán, amikor a reszkető lábbal távozó után dörmögött ilyesformán, hogy no, látod, ennyiért nem kell ám úgy betojni... aztán szórakozottan kinézett az ablakon, s már a gyerek félszeg köszönését sem fogadta, hanem jóillatú cigarettára gyűjtött. Várta a következő remegő áldozatot.

Szorgalmasan törli a szívekről a vízcseppeket. Aligha jutnak ma valameddig... Rosszul indul az egész. A kölnivíz se kellett volna, amit futtában a füle mögé borított. Cefetül érződik, hogy valami békebeli kisasszonykölni. Szóval márkás pacsuli, amit inkább húsvéti locsolkodáskor lehetne hasznosan szét spriccelni... Akkor még bocsánatos lenne a vétek... De most kész égés. Sajog az arca és pirul a füle töve is, mint akit tetten értek. Rossz jel, hajtogatja.

M. mesél neki s fogja a csuklóját. Azt mondja, hogy futballista lesz mégis. Valóban elég vad és kemény ehhez a sporthoz. S ha gölt ló, akkor mámorosan ünneplik majd. Biztos lehúzzák a mezét is, gondolja. Ezért kell a futballista mese, s ez nyilván neki szól, mert ő, lám gyáva. A kezét is a lány fogta meg. Az ő ujjai meg fagyottak, kiment belőlük az összes vér. Pedig érzi csuklóján a heves lüktetést. Ezért fogta meg ott a lány, mint egy rutinos védőnő vagy ápolónő. Igen, M. anyja valami ilyesféle, egészségügyi nőci. Mintha mesélt volna is erről még tavaly, amikor már kicsit tovább kalandoztak vagy inkább csak merészkedtek a takarásban lévő sétakerti „műtőasztalon” (Ez a perverzió viszont az ő találmánya, amikor kínjában felfedezte az erősen rongált pinpongasztalt). M. azt mondja, hogy nem kell csöppet sem szégyenkezni, a mamája állandóan a férfiakat taperolja, de eszébe se jut semmi. Nyilván a férfiaknak igen, amikor a kedves mamát egyszál fehér köpenyben látják följük hajolni vagy előttük hajladozni.

Vonzották a fehér köpenyek. Egyszer (pár évvel később vagy tegnapelőtti szép álmában, nem is olyan lényeges most) éppen egy pécsi bombázó fodrásznőhöz került, aki ott dolgozott a színház közelében. Akkor (már) a hajával éppen azt csinált, amit akart. S láss csodát, a hölgy fölöttébb dús kebleivel szinte körbetempózta-úszta a nagy nyári hőségben megadóan fölkinált fejét. A bimbókat ott csiszolgatta a füle és a halántéka közötti roppant érzékeny helyen. Azt hitte, hogy valóban álmodik, s ezután következik a borotvával történő azonnali nyakazás... s hát utolsó kívánságában ez a gyöngéd, erotikus mutatvány szerepelt... Csaknem kiugrott a borbélyszékből. A nő persze nagyon élvezte (az ő szorult helyzetét is), és a szerencsés, erős hajú férfiakról

kezdt el szinte tudományos fokon értekezni. Sőt, egészen biztos ebben, susogta a fülébe, s beidézett valami német orvosi lapot, amit a minap olvasott otthoni unalmas óráiban. (Biológiából, anatómiából és ráadásul pszichológiából is jeles, gondolta kínjában.) Célozva arra, hogy az ilyen típusú haj komoly potenciálra enged következtetni. Sajnos, az ő férje tök kopasz, ilyen nagy mázlija van, otthon még haját sem kell vágnia, nem beszélve a többiről..., s gurgulázva nevetett. Erősen kapaszkodnia kellett ott a szék karfájában, csontos könyöke kilógott, s a nőci a fehér köpenyét, mely alatt legföljebb egy parányi kis bugyi lehetett, elég egyértelmű magasságban és hevedéssel a könyökéhez nyomta. Többször is jól érzékelte az alhas lüktető, kéjes mozgását, mintha a hullámok apály-dagály játéka zajlott volna az ő partszakasznak használt könyökcsonthánál. Szóval, de érdemi tettek nélkül is édeni helyzet volt, alig vette észre ezt a kis nyári frizuraigazítást. Szédülve fizetett, és a szokásosnál jóval több borralalót csúsztatott az erotikusan megnyíló köpenyzsebbe. Ez a becsúsztatás is olyan volt, mintha benézett volna magába a paradicsomba, ahogy Szindbád úr egyik élveteg, színházi hírlapíró barátja emlegette a híres Magyar ucca táján..., mert a fodrásznő szinte fölkinálta csinos kis zsebét, ahol már szépen gyűltek a forintok. Az erotika magas fokú művészetét játszotta el a hölgy, és nem a borralaló érdekelte akkor... Ebben szinte biztos lehetett. Így értékelte ki később többször is a jelenést. (Szemben bizonyos csábos mosolyú, kihívó öltözetű, bizalmaskodó pincéernőkkel, akik pontosan tudják, mire hajtanak. Ámbár itt is vannak kivételek, dörmögte némi tapasztalattal.)

Ez a széplány, M. meg azt mondja, vagy csak akarja inkább mondani, hogy elmegy majd professzionális szinten labdát rúgni s minden gól után akár le is dobhatja a trikóját s alatta semmi kebelfélk. A stadion felhördül, kéjesen morajlik. De a lányt, a közönség tüntetése ellenére az öltözőbe parancsolja a prúd bíró. Aki természetesen férfi, kopaszodó, és alig szuszog már egy nagyobb poroszkálás után. Vastüdővel veszi a levegőt... különféle rigmusokban szavalják, hogy dobja csak el, s vigye a MÉH-be! (Legelőször a jó édes anyukáját ajánlják némelyek... ez itt most nem annyira szellemes, eltekintve a tökéletes képzavartól.) Különben kedveli a drukkerek hol szellemes, hol meg alpári bemondásait. Egy „köznyelvész” a nyelv igazi, szép változásairól, az argó gyöngyszemeiről csak focimeccseken értesülhet. Bámulatosak a képszerű, eleven fordulatok. Nem a natúr, állandó kötőszavas monoton káromkodások vonzották, azok elmentek a füle mellett, hanem a nagy monológok, amelyek a közönséget szórakoztatták legtöbbször az igazi, ötletes foci helyett. Az alanyi rigmusszerzők láthatóan minden meccsre új repertoárral készültek. S nem csak a szegény perccs és fruttiárosok (akik minden vidéki meccsre elzarándokoltak, hogy csak Szigeti, alias Kalap urat említsem), törték magukat a portéka eladását könnyítendő jópofáskodással, hanem mások is, az ismeretlenség homályában maradt



városi folklórszerzők. Akik meglehet otthon a legbékésebb férjek, sőt papucskok, a hivatalban a kettőt se szóló kartársak, könyökvédővel, de a meccsen valóságos költők, énekesek, kabarémesterek. Egyszer már össze kéne gyűjteni ezeket a meccs-gyöngyszemeket s kiadni a szurkolók arany-kódexében. (Ajánlom, s csöppet sem *tamaskodva* a *Tarján-Reményi* ősfradista szerzőpárosnak!)

Hajdanán mi is gyűjtöttük az „aranyköpéseket” a gimnáziumban, amelyeket aztán gondosan rejtegetve egy vaskosra hízott osztálynaplót formázó keménykötésű füzetbe másolgattunk fölvaltva. A féltett művet (ez is szamizdat volt, csak akkor még nem tudtunk róla!) leginkább a tanárurak páratlanul szép elszólásai, vagy inkább halhatatlan, ám sokszor triviálisnak tetsző bölcsességei töltötték meg. A diákok e téren is még kevesebbet tudtak produkálni. Igaz a diák szorongatott helyzetében örül, hogy él. De a tanár urak jó pszichológusként a feszültség oldására is használták ezeket, a biztosan kacagtató patronokat. Majdhogynem igazi pedagógiai célzattal...

Érettségi találkozón, ha elkezdik a hajdani szép és főleg a múltó idő jótékony hatása nyomán már megszépült történeteket aranyköpésekkel fűszerezni, hát alig lehet abbahagyni a csuklásig fokozott röhögést. Ezek a szövegek megunhatatlanul ismétlődnek. Újra és újra. És mindig valaki más mondja, de mégis ugyanazon a hangon, ugyanazokkal a gesztusokkal. S mindig ugyanakkor robban ki a kacaj.

Álmában is ezt hallja. Most is, ezeregyedszer jön a visító röhej ugyanarra az idéttlen mondatra, amelyet a roppant szigorú magyar tanárunk mondott rögtön a legelső órán: „Ide vigyázz, gyerek! Ezerszer megmondtam, hogy semmit se mondok kétszer! Megérttetted...? Nálam minden órán fújni kell a memoritert, mert anélkül érettségim megbuksz, gyerek! Megérttetted...?!” Süvített a korpus, vörösödő fejű tanár úr szájából az ige, miközben tömzsi ujjait egymásba kulcsolva farkasszemet nézett a megszeppenve is kuncogó osztállyal.

Aki először hallja ezeket a remek mondatokat, s aztán utána még millióegyszer a négy év alatt, hol megszokásból, rutinból, hol pedig halálos komolyan átélve, félelmes süvítéssel földidézve az érettségi előrevetülő rémét, az bizony egy életre belpájzolja. Hát hogyan maradt volna meg! Tán sokkal jobban, mint egy szép, ám nehéz szövetű Berzsenyi-vers, mondjuk a *Fohászokodás* elemzésének izgalmait... Vagy amikor a tanár úr – a fejvesztés terhe mellett, persze a mi szegény fejünkről volt szó! – arra vállalkozott, hogy el is éneklje a Tihanyban kóborló, tüdőbajos Csokonai versét, melyet nem átalított egyenest az *Echóhoz* címezni... De aki röhög, azt menthetetlenül kizavarja, beszekundáztatja s jó esélye van arra, hogy érettségim megbukik. S más hallatszott is Sulyok tanár úr éles hangján, hogy „Ó *Tihany*nak *rijadó* (és nem rianó, ezt is jegyezd meg, gyerek!) *leánya*, *szállj ki Szent Hegyed közül*...” Aztán megtanulták az első három versszakot a dallammal együtt. S már nem nevettek. Emlék és

örök memoriter maradt. Mint ahogy Berzsenyi, Katona, Madách meg leginkább Arany, akit a tanár úr Horváth János nyomán nagy szigorral, s tényleg szeretettel is tanított.

M.-nek mit mond erről? Aztán kiderült, hogy semmit. Megint itt ez a reggeli felhőszakadást újrázó s lepipáló zivatar. Bőrig áztak, de inkább csontig, mert közben nagyon lehűlt a nyári lég, amíg hazaérték. M. a szomszéd lakásában leveszi a trikóját, mindenét, és be a forró vízzel telt fürdőkádba... Mára ez jutott, gondolja megadóan. És azt is, hogy hosszú az éjszaka, bár nagyon kimerültnak érzi magát, de megint szindbádozik. Amikor I. néni lefejt róla a ruhákat és teát forral, nehogy megfázzon, ő már valami hintón ül és hallgatja a bölcs hajóst... aki M. nevű kedveséről mesél.

Akkor még nem tudta, hogy M. később este táviratot kapott, hogy egyik diák-társát halálos baleset érte. Hajnalban el is utazott. Egy hosszúhajú, szép fiú volt, akibe őrülden szerelmes lett M. valami iskolai bulin, de mostanában már nem beszélt róla. Ezt néhány nap múlva tudta meg a lány rokonaitól, akit aztán soha többé nem látott. Nyaranta, amikor Szindbád úrral legtöbbször összejönnek, arra gondol, hogy mennyire jobban is alakulhatott volna ez a történet. És hogy M. nagyon szép lány volt. Akkor, azon a nyáron különösen, amikor utoljára látta. Hűvös kezét ott érzi a csuklóján, és ott, a bizony már megöszült tarkóján is.